

RODICA OJOG-
BRAȘOVEANU

SĂ NU NE UITĂM
LA CEAS

Ediția a V-a

NEMIRA

Coperta: Oana BĂNDĂRĂU
Prepress copertă: Alexandru CSUKOR
Redactor: Nicoleta GHEMENT
Lector: Ecaterina DERZSI
Tehnoredactor: Antonela IVAN

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Ojog-Brașoveanu, Rodica

Să nu ne uităm la ceas / Rodica Ojog-Brașoveanu. - Ed. a 5-a. - București :
Editura Nemira, 2022
ISBN 978-606-43-1386-7

821.135.1

Rodica Ojog-Brașoveanu
SĂ NU NE UITĂM LA CEAS

© Nemira, 2001, 2006, 2008, 2014, 2022

Tiparul executat de PAPER PRINT, Brăila.

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-1386-7

1

Iulie 1943. În fața hotelului Athénée Palace, parcă un automobil sedefiu Hispano-Suiza de două locuri. La volan se afla o femeie. Portarul înfîretat se precipită și deschise portiera. Doi bărbați, în haine ușoare de lustrin, care rezemau zidul coaforului lui Ionică, urmăreau scena plini de interes.

— Hm! Frumușel obiect.

— Nici posesoarea n-arată rău...

— Cam coaptă...

— Amice, îmbătrânești. Când începi să cauți doar sâni tari și dinți sănătoși...

Femeia înaltă, suplă, de o eleganță sobră, pătrunse în hotel azvârlind din mers portarului:

— Te ocupi dumneata de bagaje.

Avea un glas particular, deosebit de grav, bine timbrat. Nu dădu nicio atenție capetelor care se răsuciră în hol - înregistră în treacăt multe havane, coafuri cosmeticate, efluvii

de Narcisse bleu și Mury, uniforme germane – și se îndreptă cu pas sigur spre recepție.

— Mă numesc Elvira Manu. Am reținut un apartament.

Directorul hotelului, ivit ca la comandă, se înclină plin de reverență.

— Bine ați venit, doamnă Manu. Suntem onorați de prezența dumneavoastră și sper să vă simțiți bine la noi. Aveți apartamentul 29, la etajul I, cu privire la Calea Victoriei, așa cum ați solicitat.

Elvira Manu îi aruncă o privire scurtă, expertă. Directorul se fâstâci ușor.

Se simțea parcă dezbrăcat și desculț. Era un bărbat în jur de patruzeci de ani, extrem de spilcuit în costumul gri-levănțică, bine hrănit, cu un chip agreabil și gesturi onctuoase.

„Arată exact ceea ce este!“, califică mental Elvira Manu.

— Dacă-mi permiteți, vă voi conduce personal...

— A, da... Perfect, mulțumesc. Se pare că hotelul e plin...

— Ca totdeauna, indiferent de sezon. Avem multă...

Era să spună nemțime, dar se cenzură automat. Nu știa ce hram poartă femeia.

— ...multă clientelă străină.

— Am băgat de seamă.

Când coborâră din lift, *boy*-ul, un puști de vreo cincisprezece ani în uniformă cărămizie cu nasturi aurii, ieșea din apartament. Elvira Manu îi strecură o bancnotă:

— Aveți un serviciu foarte prompt, domnule director.

Își scoase mânușile *glacé*, plimbându-și ochii primprejur. Încăperile erau spațioase, tapetate cu mătase Liberty vișinie și argint. Mobila albă, Louis XIV, bine întreținută, se detașa grațioasă. Trandafiri albi și roșii, în glastre de Boemia, însuflețeau interiorul.

— Da... e agreabil.

— Acesta-i salonul, dincolo, desigur, dormitorul.

Directorul se agita inutil, deschidea dulapuri, uși, trase draperiile...

— Aici, desluși indicând un șir de butoane divers colorate fixate pe o placă de celuloid în perete, aveți dispozitivul de apeluri: camerista, *boy*-ul, restaurantul, barul, recepția. Personal, am plăcerea să vă stau oricând la dispoziție... Îmi permiteți să mă retrag.

Elvira Manu șovăi câteva clipe.

— Așteptați... Cred că voi apela la dumneavoastră mai curând decât vă așteptați...

Directorul se înclină, emițând prețios:

— Servul dumneavoastră. Porunciți!

— Mda... Domnule...

— Stănescu. Aristide Stănescu.

Elvira Manu se așeză într-un fotoliu și scoase pachetul de țigări din poșeta de crocodil. Directorul se apropie cu bricheta aprinsă.

— Mulțumesc, luați loc, domnule Stănescu. Este vorba despre o chestiune absolut confidențială. Sper că pot să am încredere în dumneavoastră.

Stănescu se arată vag ofuscat:

— Toți angajații acestui hotel, până la cel mai modest funcționar, reprezentăm o casă de prestigiu. Discreția și satisfacerea impecabilă a dorințelor onoratei noastre clientele reprezintă deviza înscrisă cu litere de aur pe blazonul nostru...

— Da, da, nu mă îndoiesc. Deci, domnule Stănescu, fac apel la dumneavoastră într-o problemă relativ delicată. Mă aflu într-o vacanță de două săptămâni și vreau să mă distrez...

— Vă stăm la dispoziție... De-ajuns să vă cunoaștem preferințele. De pildă, la barul Monte-Carlo dansează celebra Alexandra Danilova... Cunoașteți, desigur, baletul Diaghilev, din Monte-Carlo... Sau poate preferați muzică de café-concert... V-aș recomanda atunci să mergeți la Continental, unde cântă Grigoraș Dinicu. Un jazz de calitate – Leon – vă poate oferi barul nostru. Muzică rusească, Vania Levcenko...

Elvira Manu îl opri, ridicând portțigaretul de бага. Surâse ușor:

— Destul! Nu m-ați ascultat până la capăt, domnule Stănescu...

— Mi-ați spus că vreți să vă distrați... Dacă sunteți cumva amatoare de clișee mai... exotice...

Elvira Manu avu un gest „nu ne înțelegem!“.

— Domnule Stănescu, am spus că doresc să mă amuz. Sunt singură, vreau să zic acum, în vacanță, iar pentru o femeie în această situație posibilitățile de divertisment sunt limitate. Am nevoie de ceea ce americanii ar numi un *extra man*. Un paj, să zicem, sau, și mai clar, un tovarăș de vacanță.

Directorul rămase o clipă cu gura căscată. Lucra de la paisprezece ani în industria hotelieră, era obișnuit cu tot soiul de excentricități din partea clientelei, mai ales cea feminină, de la bătrâna doamnă din provincie cu pelerinuță clopoțind de juri, până la demimondena arborând pe un singur deget mai multe carate, și nu putea fi luat ușor prin surprindere. Femeia aceasta însă îl uimea. Avea clasă, un aer inconfundabil, care nu poate fi contrafăcut, de mare doamnă și părea ciudat s-o auzi cerându-ți, să vorbim pe șleau, să-i faci rost de un ibovnic. Instinctiv, o cuprinse într-o privire care evalua: siluetă fină, fuselată, picioare impecabile, o figură delicată. Părul platinat strălucea lunar, într-o coafură savant neglijentă, toaleta

din șantung *gris-perle* purta semnătura uneia dintre casele ilustre ale Parisului: Lanvin, Mollineux, poate Chanel... Anii patruzeci-patruzeci și cinci se deslușeau vag în ușoara nesiguranță a pielii din jurul ochilor negri cu privire pătrunzătoare, la *poignet*-ul mâinilor, unde osul începuse să se reliefeze, străpungând rotunjimile tinereții.

Elvira Manus îi sesiză privirea și o interpretează exact. Râse ușor. Gura, deși bine desenată, comparată cu botișoarele inimioară lansate și impuse de Clara Bow sau Any Ondra, părea cam mare. Defectul nu era deloc dezagreabil, conferind chipului o senzualitate deosebită. De altfel, dantura puternică, bine îngrijită, o mobila admirabil.

— Nu e ceea ce vă închipuiți dumneavoastră, domnule Stănescu. Nu un amant vă cer...

Directorul își înghiți replica: „Da' atunci ce naiba vrei, cucoană?”

— Desigur, înțeleg foarte bine...

— N-aveți deloc aerul, continuă să zâmbească femeia. Doresc efectiv un simplu însoțitor, o damă de companie cu pantaloni, un *chevalier servant*, pentru o perioadă de două săptămâni. Un bărbat care să mă întovărășească la plimbare, la un spectacol, într-un local. Evident, cheltuielile mă privesc. Deci, ceea ce îi pretind eventualului partener este numai timpul pentru care va primi o remunerație corespunzătoare, fără niciun fel de obligații de... tandrețe. Acum ați înțeles?

— Perfect... Ce calități trebuie să întrunească persoana? Vârstă, fizic, studii, naționalitate, limbi străine...

„Al naibii să fiu, își zise în gând Stănescu, iau comanda ca un negustor de sclavi. Doar că n-am întrebat de numărul dinților... E plină lumea de smintiți!”

— Mă mulțumesc cu orice bărbat între treizeci și cincizeci de ani, care să nu arate ca un urangutan, să nu folosească scobitori la masă și să nu fie prea imbecil. A! Să vorbească româna, franceza sau engleza.

Directorul se înclină:

— Prea bine, stimată doamnă. Veți fi servită.

Elvira Manu îl concedie cu o mișcare scurtă a capului. Se apropie de fereastră și contemplă o vreme priveliștea. Calea Victoriei se așternea până departe, în Piața Teatrului, caleidoscop de culori și zgomote. Automobile, trăsuri, bastoane de bambus și tocuri înalte, pălării de pai și borsaline, ciorapi Kaiser sau GBL, jabouri împovărate de ani prinse într-o camee, rochii fluide de voile-Georgette. Expresia chipului Elvirei Manu se însenină. Un surâs ușor înflori gura mare, senzuală:

— *Bonnes vacances!*

Stăpân absolut asupra barului, oficiind cu impresionantă și studiată eleganță, sugerând magia neagră ori măreția de gestică a unui preot brahman, era domnul Basile.

Avea o figură clasică de crupier și un trup care înnobila orice haină. Zâmbea rar, se îmbrăca admirabil și constituia din toate punctele de vedere o prezență desăvârșită. Un cunoscut regizor de film și asiduu client al Athénée Palace-ului afirma despre domnul Basile că se comportă de parcă s-ar afla în permanență în fața unui aparat de filmat, fără să aibă aerul că o știe.

Spre deosebire de ceilalți colegi de breaslă, de regulă limbuți, joviali, duhovnici și consilieri plini de răbdare ai mușterilor, sac de anecdote și știri de ultimă oră, domnul Basile era sobru, rezervat și de o discreție absolută. Nu se cunoștea nimic despre viața lui personală, nici măcar unde locuiește; singurul

informat, dată fiind o amiciție din copilărie, era directorul hotelului, Aristide Stănescu.

Ca totdeauna, la ora douăsprezece, barul era plin. Domnul Basile își inventaria clienții, împărțiți pe categorii: permanenții care se prezentau conștiincios ca la slujbă, absența presupunând întâmplări grave, frecvenții – trei, patru apariții pe săptămână – și accidentalii.

Prințul Ștefan Duca făcea parte din prima categorie. Era un bătrân mărunț, cu un chip numai pliuri și maniere de marchiz. Hainele, totdeauna jachetă și pantalon reiat, indiferent de sezon, acuzau oboseala unor decenii, dar bacșișurile continuau să fie princiare. Comanda invariabilă: un *cointreau* și o cafea. Barmanul, care întâmplător cunoștea gradul de pauperitate a bătrânului – locuia într-un demisol mizer, vecin cu o spălătoreasă și un misit fără noroc –, îl considera cu compasiune, dar știa că refuzul *pourboire*-ului l-ar fi jignit până în adâncul sufletului.

Prințului îi plăcea să stea singur la masă și ivirea vreunui neavizat îi crea o stare de panică. Achita nota fără să-și termine consumația și pleca precipitat. În zilele când nu găsea o masă liberă, se retrăgea, neacceptând cele mai îmbietoare invitații. Se scuza cu desăvârșită politețe și trecea peste drum, la Corso.

Îl refuza constant și pe Ticu Stratulat, un bărbat de circa treizeci și cinci de ani, cu întinse moșii în Oltenia și una din vedetele localului. Colportor de cancanuri, totdeauna informat, cheltuia cu dezinvoltură și nu se simțea în formă decât înconjurat de curte. La masa lui era pelerinaj de ziariști, actrițe, tineri avocați, rentieri de toate vârstele, posesori de sinecuri confortabile, dar toți, în primul rând, „băieți dulci“.

— Ce tot insiști, *mon cher*? îl întrebasese Dinu Ionescu, un stagiar frumușel de la Național. Nu vezi că ne snobează?

— Tipu' nu-i comun... Vreau să-i cunosc ideile.
— Studiază-le pe ale mele. Te asigur că-s mai interesante.
— *All right!* Am să mă ocup chiar după-masă de chestia asta...

Un maior neamț, din grupul celor rezemați de bar întoarse iute capul. Își înfipse ostentativ monoclul și mâna în șold și se uită cu aroganță provocatoare la masa lui Stratulat.

— Mai ușor, Ticule, șopti un ziarist mărunțel cu ochelari. Te devizajează neamțul...

— Dacă insistă, îi arăt și părțile rotunde... Ce-o fi în capul ăstora? Nu mai poate conversa Europa decât pe *O, Tannenbaum?* Încheie tare, ostentativ: *Good luck, gentlemen...*

Barmanul se adresă oportun neamțului:

— Domnule maior, aveți un mesaj din partea domnișoarei Stela. A trecut azi-dimineață pe aici.

Maiorul se răsuci pe călcâie cu un zâmbet larg și întinse mâna după plic:

— O, mulțumesc, mulțumesc. Este o veste plăcută...

Domnul Basile răsufală ușurat. Nu erau indicate incidentele cu „prieteni” nemți. Din fericire, camarazii maiorului, un colonel din Luftwaffe și doi căpitani din trupele de asalt SS cu capul de mort strălucind sinistru pe chipiele negre, discutau cu aprindere despre distinsa casă a doamnei Pițulea. Barmanul cunoștea stabilimentul. Se afla chiar în spatele Ateneului, pe Nicolae Golescu, nu avea pensionare, ci flotante, iar discreția era absolută. Vizionările se făceau doar pe bază de fotografii, *rendez-vous*-urile celor interesați se aranjau prin telefon. La madame Pițulea nu se putea pătrunde decât în urma unor recomandări serioase, iar prețurile ar fi speriat salariul unui director de minister.

Ochii barmanului alunecară peste câteva mese neinteresante – negustori bogați din provincie, agenți imobiliari și un grup de magistrați, juisseuri păstrând însă în glasuri și gesturi discrete prestigiul togăi; așteptau să se facă ora unu pentru a-și muta sediul la Dragomir Niculescu unde, la prânz, apăreau „friandizele“: homari, caviar, creveți de Rusia, *foie-gras*-ul. Privirea domnului Basile se opri la cele două mese din stânga barului.

Pe Viforeanu, cel puțin așa susținea că-l cheamă, un ins subțire ca un ac, lustruit și cu privire fixă, îl suspectase din prima clipă că este agent de siguranță. Avea o eleganță construită și, deși schimba costumele cu regularitate, îl simțea „înduminecat“, nelăndemână în straie care nu-i aparțineau. Intuiai că nu acesta este modul lui obișnuit de a se îmbrăca, se mișca încorsetat ca în haine de împrumut, nu avea acea nonșalanță a individului care-și comandă prin telefon la Londra o semiduzină de costume.

„Asta, gândea domnul Basile care, în monologurile interioare, se exprima cu mai puțină distincție, când vine la noi, își ia toalele din depozitul Siguranței, semnând inventarul.“

Pe Viforeanu îl trăda în primul rând privirea scormonitoare, dură, mereu la pândă, inconfundabilă: de sticlete.

În ultimele trei zile însă, curiozitatea domnului Basile era ațâțată de un personaj nou în fauna barului. Se numea Sundlo, era neamț și, deși îmbrăcat în haine civile, toate amănuntele înfățișării sale trădau militarul de carieră. Închiriase o garsonieră în hotel și petrecea în bar cam două ceasuri zilnic. În chip ciudat, evita compania nemților care mișunau în local, mulțumindu-se să contemple în liniște cele ce se petreceau în jurul lui. Femeile păreau să nu-l intereseze. Ochii îi alunecau cu indiferență asupra lor și nici măcar Lulu Dragu, irezistibila

steluță în plină ascensiune de la Alhambra, nu izbutise să-i stârnească măcar o scânteie de entuziasm, deși desfășurase în fața lui cel mai artistic și de bună factură joc de gambe fine în ciorapi Elmett, etajate pe tocuri de cristal. Sundlo își răsucise capul cu indiferență. Nu ofensatoare, ci dând senzația că pur și simplu nu observă ceea ce nu există.

„Și totuși, își zise domnul Basile, apreciindu-i cu ochi de profesionist aspectul viril, geometria nobil-bărbătească a chipului, aici se petrece ceva bizar. *Boche*-ul nu-i deloc genul care să doarmă în paturi de o singură persoană și nici pervers nu pare... Hm, rămâne de văzut...”

La masa lui Ticu Stratulat izbucniră din nou hohote de râs...

— E formidabilă! Colosală!

— Stați un pic... Ticule, Ticule! Fii atent! Jurnalistul cu ochelari îl trăgea de mânecă... Fiți atenți, băieți, să v-o spun pe ultima! Știți decretul lui Hitler din martie? Cui nu-i place de caporal și ciripește oarece primește urgent un bilet fără retur pentru lagăr.

— Asta zic și eu noutate, făcu actorul Dinu Ionescu.

— Ai răbdare, bre! Cică, după chestia asta, a apărut un anunț în unul din *Zeitungen* lor: „Pereche bine situată caută servitoare surdo-mută“!...

Domnul Basile deschise aparatul de radio, dându-l aproape de maximum. Rumoarea, râsetele și fumul de țigări – mai ales trabucuri și Lucky Strike – fură acoperite de glasul dulceag al lui Manuel Stroici făcând reclamă cremei de ghetete Gladys:

„...Ți-ai făcut iar ghetetele / Să te placă fetele. / Și ai plecat mândru prin sat / Iar după vânat...”

Basile prinse privirea lui Ticu Stratulat și-i arătă din bărbie grupul nemților. Tânărul moșier ridică din umeri – „je m'en fiche!“ – apoi se răzgândi brusc:

— Băieți, hai să ne evaporăm, c-aci suntem indezirabili. Mai nou, dacă Herr caporal dă ordin de guturai la Berlin, noi, dâmbovițeni, trebuie să ne îndopăm cu Bayer la București. Notează-ți chestia asta, Dobrine, și bag-o la gazetă, să știe tot românașul!

— Unde mergem?

— Hai la Viticola! Prefer cap de miel decât... de mort. Ce mă miră e că pălăriile, vreau să zic chipiele, nu sunt... pătrate.

Se ciocniră la ieșire de directorul hotelului care, salutând cu reverență, se interesă mecanic:

— Așa de repede, coane Ticule?

— *Mon cher*, localul matale a devenit infrecventabil. Restu-ți explică – arată cu degetul gros spre Basile – amicul.

Stănescu se apropie de bar:

— Ce-i cu ăsta?

Barmanul abia își mișcă buzele:

— Face pe nebunul...

— Vreau să-ți vorbesc. Lasă-l pe Jean la bar zece minute și vino în biroul meu.

Basile stătea pe colțul biroului de paltin. Un buchet bogat de gladiole înflorea explozie roz pe tapetul cenușiu. Fluieră subțire:

— Cum zici că arată tipesa?

— Mare cucoană. Cam trecută, dar nescuturată. Dă bine în orice decor simandicos: hotel Negresco, Nisa, Ritz, Hilton, oriunde vrei să pui degetul pe hartă.

— Prezintă-mă pe mine, râse Basile. Corespund din toate punctele de vedere. În plus, dansez și tango.

— Mie-mi spui? Ai studii temeinice la Pomul Verde.

Râseră amândoi. Pomul Verde... O grădină de vară pe Strada Bărăției, unde se țineau baluri în fiecare duminică.

Doar evocând-o, simțeau încă mirosul de mititei, floricele și zahăr vanilat, de briantină, parfum ieftin și subsuori neglijate, de cremă de ghetе și pudră nisipoasă, Carmen... Balul desfunda mahalalele din jur: Moșilor, Radu Vodă, Lipscani, Scaune, făcând concurență chermezelor lui Cucuzel, de la Lemn și Fier, sau Dacia de pe Ulița Franceză. Aici dansau, până înspre ziuă, în rochițe ieftine de bemberg și organdină, „midinetele“ Bucureștiului, mici vânzătoare și croitorese, ucenice, lucrătoare tinere. Inimile înfiorate de doruri nedeslușite băteau năvalnic, fetele își lipeau obrajii încinși adesea de oftică de pieptul „cavalerilor“ îndumineați în ghetе cu glanț și mănuși de ață: chelneri, frizeri, impiegați amărăți, copişti, meseriași mărunți...

În zori, orchestra cântă marșul de plecare al lui Boulanger.

Pe atunci puști, amândoi copii de mahala, Stănescu și Basile dădeau târcoale negustorilor. Pentru servicii de corvoadă, cupeții îi omeneau cu câte o gogoasă, un covrig, vreo acadea vopsită violent în roșu sau verde. Când mușteriii erau la dans, băieții furau câte o dușcă din țapii de bere sau sticlele cu limonada trezită. Demoazelele care cunoșteau ce vasăzică manierele, își potoleau setea cu înghițituri rare și mici pentru a nu sili partenerul să comande încă o sticlă. Refuzau grațios orice tentativă în acest sens: „Nu se merită, pardon, mersi, să vă cheltuiți...”

Destinul nu-i despărțise. La paisprezece ani, Aristide fu trimis de Stănescu-tatăl, cârciumar pricopsit, la „studii“, la Budapesta, unde un neam de-al nevetei ținea hotel cu dever chiar pe insula Margareta. Basile, de fapt Vasile Sfetcu, debutase mai modest. Taică-său, birjar cu fief în Piața Teatrului, bețiv și fără vocație ori convulsii paterne, îi dăduse drumul în lume de la zece ani. Începuse ca băiat de prăvălie și trecuse prin toate mizeriile culiselor de restaurant. O ambiție drăcească

îi dăduse însă brânci. Se școlise singur și deprinsese curent trei limbi străine, fără profesor, învățând dicționarele pe dinafară. Manierele, modul de a se îmbrăca și le însușise studiind atent clientela elegantă a restaurantelor de elită, actorii distinși ai timpului. Barrault, Raimu, Charles Boyer... De câte opt-zece ori văzuse filmele *Să visăm*, *Nevasta brutarului*, *Arsene Lupin*, *jocuri de noroc*...

— Bun, făcu Basile, și-acum spune-mi ce vrei! Mai repede, că mă așteaptă ăla în bar...

— Păi, dă-mi o idee. Pe cine naiba să-i prezint?

— Pe Tito Schipa!

— De Dinu Ionescu ce zici?... Actorașul... A fost chiar azi la noi. E frumușel, tinerel...

— Îl știu, dă-l naibii! Nu e stilul cucoanei. Un mic peștișor...

Basile îl privi lung:

— Crezi că merită persoana să depui într-adevăr eforturi?
Directorul hotelului replică hotărât:

— Da.

— Atunci se schimbă chestiunea. Lasă-mă să mă gândesc...

În holul hotelului, pe o canapea, colonelul Kurt von Sundlo trăgea rar dintr-o țigară Viceroy pe care o ținea, în mod cam afectat, între vârfurile degetelor mijlociu și inelar. Avea expresia specială, absentă și totuși concentrată a unui individ indiferent la ce se întâmplă în împrejurul imediat, dar cu gândurile, întreaga făptură, îndreptate către ceva – eveniment, peisaj, persoană, pe care le vedea sau le cunoștea doar el.

Privea mașinal bărbații și femeile – mai rar perechi – care intrau în restaurant să-și ia dejunul. Tot mașinal se uita

la femeia care tocmai cobora din lift. Un licăr de interes i se aprinse în ochi.

Elvira Manu, într-o rochie fluidă verde-mare, aruncă o privire indiferentă în jur, trăgându-și mânușile. Răspunse distrată salutului plin de curtoazie al lui Aristide Stănescu și se îndreptă spre ieșirea din hotel. Silueta zveltă, unduioasă, fără lascivități, și mersul atrăgeau atenția. Nu imita pașii Hollywoodului – un doi, un doi, piciorul stâng exact dinaintea celui drept, cel drept exact dinaintea celui stâng –, într-un mers strâns, realizând un balans insinuant al șoldurilor; călcătura era dreaptă, tinerească, sportivă.

— Asta-i persoana, șopti Stănescu.

Barmanul își frecă gânditor bărbia aspră.

— Da... Văd... O femeie dificilă.

— În ce sens?

— Genul care te concediază fără o vorbă și fără ca tu să ai habar cu ce naiba ai indispus-o. Fatale, mai ales gafele din faza inițială.

Stănescu îl cercetă ironic:

— Vasilică, tată, ai devenit filosof.

— Ceva mai mult. Mă îndoiesc că nen-tu Kant e în stare să deosebească un fund de muiere de un altul, aici e chestie de experiment și statistică... Ne vedem mai târziu.

Directorul hotelului dădu vag din cap, repezindu-se înaintea unui grup de turiști nemți.

Desfășură un irezistibil recital de zâmbete festive, „ah, abia vă așteptam!“, și temeneli cu iz levantin. În sinea lui, se simțea iritat și plin de dispreț:

„Uite și la țopârlanii ăștia cum intră în Athénée Palace! Pantaloni tirolezi, bocanci cu ținte, rucsacuri. Evident, aparate foto și binocluri. Ce dracu vor să binocleze de-aici? Kremlinul?“

Colonelul Kurt von Sundlo se ridică sprijinindu-se greu pe brațele fotoliului. O schimă de durere îi fulgeră obrazul. După câteva clipe de ezitare, părăsi hotelul.

Portarul, în echer, își duse mâna la chipiul cu trese de aur. Rămase în aceeași poziție, așteptând să treacă și prințul Ștefan Duca. Chipul bătrânului de obicei uscat, mască în lemn, de nepătruns și fără reacții, părea însuflețit de o lumină neobișnuită, insesizabilă pentru ochiul superficial sau indiferent.

Portarul, care-l cunoștea de la curse, traduse prompt: „Clar! A jucat plasat pe Rândunica și a scos câteva mii de franci...”

Prințul Duca urmări silueta lui von Sundlo care, depășind hotelul Splendid, cobora acum pe Știrbey Vodă. Zâmbind, o luă în partea opusă, spre Ateneu.

„E bine, e bine...”

Madam Aneta, spălătoreasă, și domnul Guță, vecinii prințului Ștefan Duca, se simțeau bine împreună și, o dată, de două ori pe săptămână, își petreceau serile punând țara la cale, comentând evenimentele zilei, întâmplările din bloc – la parter și etaj stăteau boierii, ei, la demisol – sau făcând politică subțire. Don' Guță, fost aprod la Casație, acum misit de marfă calică, telal, comisionar, plasator la cinematografele mărginașe, portar de noapte în hoteluri dubioase, curier sau țuțăr, după necesități și circumstanțe, se considera un bărbat cu experiență, care n-a trecut prin viață cu capul între urechi și tot astfel îl socotea și madam Aneta.

Invitațiile erau formulate totdeauna la fel:

— Te poftesc, don' Guță, la o țuică și o maslină. La o adică, viața, ca oul în mâna copilului, lumânărică în bătaia vântului.